

15. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 6: 24 - 33.

Koko Vapahtajamme vuorisaarnaa, josta tämä evankeliumi on otettu, meidän on pidettävä käskynä Hänen opetuslapsillensa, kuinka heidän tuli menetellä virassaan, kun he menivät julistamaan Jeesuksen evankeliumia, kutsumaan sekä juutalaisia että pakanoita sille ehtoolliselle ja siihen uuteen armon osallisuuteen, joka Hänen kuolemansa kautta oli heille valmistettu. Jeesuksen apostolit oli heidän Herransa ja Mestarinsa lähettänyt julistamaan kaikille ihmiselle sitä iankaikkisesti kelpaavaa sovintoa, joka Jeesuksen kuolemassa oli tehty Jumalan ja ihmisten välillä; ja vakuuttamaan jokaista, joka oli neuvoton ja murehti autuuttaan, siitä että lunastus on maksettu ja Jumalan vanhurskaus sovitettu niin, ettei enempää enää tarvittu ihmisten iankaikkiseksi autuudeksi kuin että he antaisivat vapahtaa itsensä uskon kautta Jumalan Poikaan, joka kuoli syntisten edestä ristin puussa. Heidän tuli opettaa ihmisiä, ja he opettivat todella, että kaikki heidän oma työnsä ja orjuutensa lain alla ei ollut ainoastaan hyödyttömiä vaan aivan turhaa, koska Jumalan Karitsa oli tehnyt työtä heidän edestänsä, ” **sotkenut viinikuurnan yksinänsä, eikä kenkään kansasta hänen kanssansa**”; ja nyt ei vaadittu enempää niiltä, jotka tahtovat tulla autuaiksi kuin se, mitä vaaditaan vierailta, jotka nauttivat heitä varten valmistetuista vieraspidoista nimittäin, että he vain **tulevat**. Heidän ei tarvinnut mitään tuoda mukanaan, sillä kaikki oli heille valmiina. Tämä on se suurenmoinen oppi, jota Jeesuksen opetuslasten tuli julistaa maailmassa. Mutta silloin tämän opin kanssa kävi niin kuin tänäkin päivänä. Missä hyvänsä oli joku murheellinen ja hätäntynyt sydän, joka näki itsensä kaikesta omasta vanhurskaudesta paljastettuna, siellä tämä evankeliumi oli erittäin tervetullut, vastaanotettiin ilolla, uskottiin yksinkertaisesti ja vahvistettiin kokemuksella. Kun ihmisen on kova nälkä ja hänelle sanotaan, mistä löytyy leipää hänen ravinnokseen, niin hän ei saata antaa kaikenlaisten esteiden pidättää itseänsä, vaan hänen nälkänsä ajaa hänet ilolla noudattamaan sitä neuvoa; ja kun hän menee, löytää leipää ja tulee ravituksi, hän tuntee itsensä niin tyydytytyksi,

15. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

vahvistetuksi ja virkistetyksi, että vaikka kaikki muut sanoisivat hänen hourailevan, niin hän tietää kuitenkin itsensä todella ravituksi. Niin kävi Jeesuksen evankeliumille niinä päivinä, ja niin käy yhä vieläkin. Siellä missä löytyy hätääntynyt ja tarvitseva sydän, siinä on evankeliumi tervetullut ja iloinen sanoma ja osoittaa pian autuaaksi tekevän voimansa. Ihminen, joka sen uskoo ja vastaanottaa, tulee sen kautta ravituksi, tyytyväiseksi ja iloiseksi Jeesuksessa ja tuntee kuormansa lievitettyksi; ja silloin hänen mielestensä on ihmeellistä, että maailman viisaat (ne jotka omassa viisaudessaan eivät tunne Jumalaa Hänen viisaudessaan) haluavat väittää ilon Jeesuksessa olevan paljaan tyhjän luulon, kun hän on kuitenkin itse kokenut ja tuntee olevansa autuas siitä ajasta asti, kun hän tuli Vapahtajan tykö .

Yhä vielä tapahtuu aivan samoin kuin apostolienkin aikana kävi. Missä ihmiset elivät suruttomina autuudestaan, kylmällä sydämellä Vapahtajaa kohtaan, siellä ei Jeesuksen evankeliumilla ollut sijaa. Sana rististä oli sellaisille tyhmä saarna. Että koko maailman autuus perustuu aivan kokonaan Jeesuksen pyhään vereen, eikä mitään muuta tarvita kaikkein suurimmankaan pahantekijän pelastukseksi kuin, että hän uskoo ristiinnaulitun Kristuksen päälle, joka antoi henkensä ristin puussa, kahden ryövärin keskellä, mutta oli silti samalla kirkkauden Herra, taivaan ja maan valtakunnan Jumala — tämä oppi oli näille ylpeille hengille aivan liian yksikertainen saarna, ja on niin vielä nytkin kaikille niille, jotka tulevat kadotetuksi.

Jeesuksen apostolien täytyi sentähden suurimmalta osalta ihmisiä odottaa vastaananomista, vihaa ja pilkkaa, ja siinäkin oppia rohkeudella noudattamaan Jeesuksen askelia. Sitä tarkoittaen Vapahtaja neuvoo heitä tässä vuorisarnassa, kuinka heidän kaikissa sellaisissa tilanteissa tulee menetellä. Evankeliumissamme Hän opettaa heitä, kuinka he selviävät maailman murheista, ja aivan lapsenomaisesti jättävät ruumiilliset asiansa taivaallisen Isänsä käsiin. Tämän johdolla tahdomme nyt tutkistella:

Kuinka onnellisia ovat ne, joiden ainoana murheena on se, että he voittaisivat Jeesuksen ja löydettäisiin Hänessä

Vapahtajamme varoittaa opetuslapsiansa siitä tyhmästä luulosta, että he voisivat palvella yht'aikaa Jumalaa ja mammonaa. Hänen oma selityksensä osoittaa selkeästi, mitä on palvella mammonaa nimittäin, kantaa levotonta murhetta ja pelkoa tulevaisuudesta ja ajallisesta toimeentulosta. Hän opettaa heitä, kuinka heidän ilman pienintäkään surua pitäisi lapsen tavoin jättää itsensä taivaallisen Isänsä huolenpitoon, ja olla pelottomat ja levolliset; sillä se Herra, joka oli lähettänyt heidät, kyllä tietäisi toimittaa palvelijoillensa, mitä he tarvitsivat elatukseksensa; ja että se Jumala, joka elättää niin monta varpusta ja lintua taivaan alla, ja vaatteeta niin paljon ruohoa kedolla, myöskin

15. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

taisi ja tahtoi pitää murhetta heidän elatuksestansa ja vaatteistansa. Sitä paitsi Vapahtaja lisää myös sen, että heidän, jotka olivat Hänen apostolinsa, oli hyödytöntä ja varsin sopimatonta tehdä itselleen maailman murhetta pääasiaksi.

Meidän tulee tässä niin kuin kaikissa muissa Jeesuksen ja Hänen apostoliensa varoituksissa ja elämänohjeissa, tarkasti huomata, keitä ne ovat, joilta hän vaatii sellaisia velvollisuuksia. Jos tästä asiasta aina otettaisiin vaari, niin useinkaan ei pantaisi ihmisten päälle sellaisia velvollisuuksia, joita he eivät tahdo eivätkä voi kääntymättömässä tilassaan täyttää; heitä ei myöskään vaadittaisi maksamaan sitä velkaa, jota ei heillä ole halua eikä voimaa maksaa. Joka luonnollisilta kääntymättömiltä ihmisiltä vaatisi, ettei heidän pitäisi maallista murhetta antaa olla sydämensä pääasiana, hän vaatisi sitä, mikä olisi heille mahdotonta, niin kauan kuin he ovat kääntymättömässä tilassaan. Ja yhtä tyhmää olisi myös, jos joku luulisi sellaisilla neuvoilla taitavansa muuttaa heidän sydämensä. Voi ei! niin kauan kuin ihminen pysyy tässä tilassa, jossa hän syntyy maailmaan, on hän maailman ja vihan lapsi, eikä taida vähimmässä määrin olla Jumalan laille kuuliainen, koska hän on synnin orja. Sitten vasta, **kun väkevämpi tulee**, se on, kun Jeesus saa sijan rakkautensa ja sovintonsa kanssa sydämessä, silloin ihminen saa kokonaan muutetun ja uuden halun, tulee **uudeksi luontokappaleeksi, luoduksi Kristuksessa Jeesuksessa hyviin töihin**. Maallisesti mieltynyt ihminen, joka ei ole etsinyt eikä löytänyt armoa Vapahtajassa, ja jonka ainoa sydämen asia on, kuinka hän voisi elää täällä maailman mukavuudessa, ei millään tavalla taidakaan tätä haluansa jättää ennen kuin hän on tavoittanut toisen päämäärän nimittäin, etsiä iankaikkista autuuttaan. Olisi turhaa ja hyödytöntä kehottaa ihmisiä jättämään tämän maailman himot ja ilot, ellei heille ensin näytetä paljon suurempia ja pysyväisempiä tavaroita, joissa heillä olisi iankaikkisesti kyllä. Sillä niin kauan kuin ihminen ei tiedä eikä tunne muuta kuin maallisen onnellisuuden, häntä ei koskaan saada sitä jättämään, sillä hän kadottaisi silloin kaiken ilonsa; hän ei myöskään voi luopua murehtimasta ajallisia ennen kuin iankaikkiset tulevat hänelle kalliimmiksi. Sitten vasta, kun hän on tullut tuntemaan Jeesuksen, ja vielä omasta kokemuksesta tietää, että sydämen rauha ja ilo Hänessä on kallisarvoisempi kuin kaikki maailman huvitus; silloin hän ottaa mielellään vastaan sen kehotuksen, että antaa kaiken mennä ja seuraa yksin Jeesusta.

Sentähden myös Jeesuksen opetuslapsille annettiin tänä päivänä tämä varoitus. **Eivät he voineet kahta Herraa palvella**, sanoo Jeesus. Yhden pitää sydäntä hallitseman. Niin kauan kuin ihminen on maailmallisiin mieltynyt, on mammona hänen epäjumalansa, eikä toisin voi olla; päinvastoin taas, kun sydän on Jeesuksen armon kautta muutettu, niin hänen ainoa toivonsa on **voittaa Jeesus ja tulla löydetyksi Hänessä**. Tosi kyllä on sekin, että

15. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

ihmisellä on aina runsaasti verukkeita, kun hänen pitää anteeksipyydellä ja kaunistella vikojansa; niin on tässäkin asiassa; mutta sellaiset puolustelut ja vastaväitteet eivät kelpaa eivätkä auta meitä Hänen tuomiollaan, joka paljastaa sydämen ajatukset. Silloin ei kelpaa anteeksipyyntöksi, että me sanomme: olemme me Jumalakin palvelleet, vaikka meidän ajallistakin parastamme on täytynyt katsoa. Kyllä kaikkia sellaisia voidaan haluta tuoda esiin puolustukseksi. Mutta kysymys on se, mikä pääasiasi on ollut ja sydämesi korkein pyyntö. Mikä on lakkaamatta ollut murheenpitosi, halusi ja pyrkimyksesi? Mikä päätarkoitus kaikissa toimituksissasi? Oletko ainoastaan kuuliaisuudesta Vapahtajaa kohtaan toimittanut virkasi maailmassa, vai onko sydämesi halu ollut tulla rikkaaksi, kunnioitetuksi ja arvostetuksi maailmassa? Toisen näistä kahdesta on täytynyt olla sinulle kallein, sillä ” **ei kenkään voi palvella kahta herraa.**”

Jos ihminen ei tahdo vilpistellä, niin hän voi itse tutkia ja havaita, kuka on hänen herransa, jota hän palvelee, **Jumalako vai mammona.** Hän tutkikoon sitä, minkä pitää arvokkaimpana, ja mitä hän enimmäkseen pelkää kadottavansa ja menettävänsä; hylkäisikö hän mieluummin maailman ilon kuin rikkoisi Vapahtajansa mielen? Tai voisiko hän tehdä jotakin voittaaksensa kunniaa ja ylistystä maailmassa, mikä olisi Jeesuksen tahtoa vastaan, jotakin, jonka kautta Vapahtaja häväistäisi tai saatettaisiin murheelliseksi? Siitä hän voi varmasti päättää, kuka sydämessä hallitsee, Jumalako vai mammona. Mutta Jumalan lapsi, jonka sydämelle Kristus on kaikki kaikissa, tuntee myös elävästi, että Jeesuksen armo ja Henki hallitsee ja johdattaa häntä.

Jeesus haluaa näin opettaa opetuslapsiansa, kuinka tarpeellista oli, ei ainoastaan heille itselleen, jotka tulivat olemaan Hänen lähettiläitään, vaan myös yhteisesti kaikille Hänen lapsillensa se, että he kokonaan antaisivat itsensä Hänelle, eivätkä antaisi maailman rakkauden eikä sen kunnian saada sijaa sydämessänsä. Herra Jeesus tahtoo yksinään omistaa sydämen ja hallita sitä kokonaan ja jakamattomana.

Sentähden niin kuin kaikki Jeesuksen käskyt ja varoitukset aina tarkoittavat ihmisten todellista parasta, heidän ajallista ja iankaikkista autuuttansa, niin tarkoittaa myös tämä Jeesuksen varoitus samaa. Ne ihmiset, jotka Hänen armonsa kautta ovat valinneet Hänet sydämensä osaksi ja parhaaksi tavaraksi, ja joiden kallein asia on, että he olisivat yhteydessä Hänen kanssaan, ja nauttisivat joka-aikaista sydämensä ravintoa Hänessä, eivät suinkaan tule siinä vahinkoon eivätkä kadota mitään, vaan saavat paljon suuremman rauhan, ilon ja autuuden sydämeensä kuin ne, jotka etsivät kaikkea iloansa maailmassa. ” **Mitä se auttaa ihmistä, jos hän voittaisi koko maailman, ja saisi vahingon sielullensa?**” Ja eikö kaikki maailman huvitus ole aivan vähäarvoista, huonoa ja katoavaa sen rauhan suhteen, minkä armoitettu syntinen saa Jumalan kanssa, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta? Joka on valinnut

15. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Jeesuksen, hän on valinnut parhaan osan, jota ei pidä häneltä koskaan otettaman pois. Ja sentähden se ihminen on aivan onnellinen, sillä hän on vapaa tuhansista suruista ja murheista, jotka kalvavat maailman lapsia. Näitä vaivaa lakkaamaton suru ja maailman murhe tuottaa kuoleman. Maailma ei voi kaikkine iloineen tyydyttää kuolematonta sielua, eikä heillä siitä ole muuta kuin rasitettu omatunto ja levoton mieli. Voi, kuinka onnettomia ovat ne ihmiset, joiden sydämen halu palaa tähän maailmaan!

Mutta Jumalan rauha, joka käy kaiken ymmärryksen yli, täyttää sydämen sanomattomalla ja käsittämättömällä ilolla. Jolla on tämä ilo sydämessä, voi tyytyväisellä ja iloisella mielellä kohdata kaikki vastoinkäymisen myrskyt. Ja vaikka hän usein saa tuntea raadollisuutensa, niin hän nauttii kuitenkin Vapahtajassaan lohdutusta, mikä runsaasti voittaa kaikki maailman vaivat.

Kuolema ja iankaikkisuus on vihdoinkin osoittava, kenellä on paras osa tässä elämässä ollut päämääränä. Niiden tila on valitettava, joiden täytyy silloin eritä kaikesta ilostaan maailmassa ja nähdä edesssänsä iankaikkisuuden täynnä vaivaa ja epäilystä. Mutta silloin voivat Jeesuksen uskovaiset nostaa päänsä ja iloita siinä varmassa toivossa, että he saavat ottaa vastaan sen autuuden ja omistaa sen valtakunnan, johon he ovat täällä pyrkineet, ja nähdä ja palvella sitä Jeesusta, johon he ovat täällä uskoneet, ja jota he sydämen täydellä uskollisuudella ovat rakastaneet.